

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Dáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **M. K.**, zastoupeným JUDr. Stanislavou Vrchotovou, advokátkou, se sídlem Brno, Vachova 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2012, č. j. JMK 116147/2012, sp. zn. S-JMK 116147/2012/OD/Ša,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 19. 12. 2012, č. j. JMK 116147/2012, sp. zn. S-JMK 116147/2012/OD/Ša, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 16.600 Kč, k rukám JUDr. Stanislavy Vrchotové, advokátky, se sídlem Brno, Vachova 1, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 4.2.2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2012, č. j. JMK 116147/2012, sp. zn. S-JMK 116147/2012/OD/Ša. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 12.9.2012, č. j. ODSČ-468/B-09, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů, které byly

provedeny na základě jednotlivých oznámení Policie ČR, ev. rozhodnutí magistrátu města Brna, a tyto záznamy byly potvrzeny.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[2] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti. Již v roce 2010 se žalobce včas podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, (dále jen „žalovaný“) ze dne 18. 5. 2010, č. j. JMK 44387/2010, sp. zn. S-JMK 44387/2010/OD/Ko, a jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, (dále jen „správní orgán 1. stupně“) ze dne 20. 1. 2010, č. j. ODSČ-468/B-09. V těchto řízeních správní orgán 1. stupně rozhodl rozhodnutím ze dne 20. 1. 2010 o námitkách žalobce proti záznamům bodů, které byly provedeny na základě rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 29. 10. 2007, č. j. ODSČ-50825/07, oznámení Policie ČR ze dne 2. 11. 2007, č. j. MRBM-59496/PŘ-65-2007, oznámení Městské policie Brno ze dne 3. 3. 2008, č. j. MP-04044/13D-08, oznámení Policie ČR ze dne 20. 6. 2008, č. j. MRBM-29352/PŘ-2008-13, oznámení Policie ČR ze dne 26. 2. 2009, č. j. KRPB-19213/PŘ-2009-060212 a oznámení Policie ČR ze dne 12. 8. 2009, č. j. KRPB-105637/PŘ-2009-060213, č. j. ODSČ-468/B-09, a námitky žalobce podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítl a záznamy provedené na základě uvedených oznámení Policie ČR, Městské policie Brno a rozhodnutí Magistrátu města Brna potvrdil. Odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu 1. stupně žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 5. 2010 zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 2011, č. j. 31A 45/2010 – 58, byla žaloba zamítnuta (výrok I.) a žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění tohoto rozhodnutí soud zdůraznil, že v daném případě je třeba striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, protože tato řízení mají zcela rozdílný předmět. Soud dále uvedl, že v nyní posuzované věci správní orgány obou stupňů ani nebyly oprávněny hodnotit skutkové okolnosti týkající se přestupku. Žalovaný proto podle soudu v žalobou napadeném rozhodnutí správně uvedl, že své námitky k tomuto skutku mohl žalobce uplatnit pouze při jeho projednávání v blokovém řízení, resp. následně v rámci řízení podle správního řádu. O kasační stížnosti žalobce rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 103, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 10. 2011, č. j. 31A 45/2010 – 58, zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V navazujícím řízení rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2012, č. j. 31A 45/2010 – 121 tak, že rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 18. 5. 2010, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal žalovaného, že „*V dalším řízení bude tedy na žalovaném, aby se ve světle závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, věci znovu zabýval a postavil najisto jakého přestupku se měl žalobce dopustit. Nejvyšší správní soud totiž konstatoval, že ani z obsahu spisového materiálu nelze spolehlivě zjistit, zda se jednalo o porušení ustanovení § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích (žalobce nepředložil doklad vyžadovaný zvláštním právním předpisem) nebo o porušení ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích (žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostními pásy).*“

[16] Zejména bude třeba zabývat se odstraněním rozporů ve spisovém materiálu a doplněním spisového materiálu minimálně o důkazy ozřejmující specifikaci přestupku (pokutové bloky, z nichž by bylo zřejmé, pro jaký přestupek bylo blokové řízení vedeno). V odůvodnění nového rozhodnutí ve věci pak žalovaný tyto důkazy učiní předmětem posouzení.“

[4] Poté, co bylo předcházející rozhodnutí žalovaného zrušeno shora uvedeným rozhodnutím zdejšího soudu, prvostupňový správní orgán v rámci autoremedury zrušil své rozhodnutí ze dne 20.1.2010, doplnil spisový materiál o pokutový blok a vydal rozhodnutí ze dne 12.9.2012, č. j. ODSČ-468/B-09, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamům bodů a které následně bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím.

III. Obsah žaloby

[5] V rámci žaloby žalobce nejprve opětovně shrnul okolnosti celé věci, zejména skutkové okolnosti vážící se k přestupku ze dne 11.8.2009. Toho dne došlo ke kontrole žalobce dopravní hlídkou Policie ČR, která jej upozornila, že není připoután bezpečnostními pásy, za což mu lze uložit jak peněžitou sankci, tak i administrativní trest v podobě záznamu 2 bodů do karty řidiče. Žalobce argumentoval tím, že po těžkém úrazu hrudníku je pro něj připoutání se bezpečnostními pásy život ohrožující okolnost. O této výjimce z pravidel silničního provozu ze zdravotních důvodů má k dispozici lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze dne 9. 7. 2009 vydané na dobu neurčitou. Když však měl potvrzení předložit, zjistil, že jej nemá u sebe, ale ve svém druhém autě, se kterým jel den před tím. S příslušníky dopravní hlídky Policie ČR se domluvil tak, že potvrzení předloží dodatečně, přičemž ti mu sdělili, že stejně za to, že u sebe nemá doklady vztahující se k provozu motorového vozidla, mu bude uložena pokuta ve výši 1.000 Kč. Proti tomu neprotestoval a pokutu uhradil. Když se dostavil s originálem lékařského potvrzení v Brně na Křenovou ulici, policistka u okénka se podívala do počítače a žalobci sdělila, že vše je vyřízeno. S odstupem několika týdnů byla žalobci doručena výzva, že dosáhl záznamu 12 bodů, a aby se dostavil ke správnímu orgánu 1. stupně k odevzdání řidičského oprávnění. Při přezkoumávání této skutečnosti žalobce zjistil, že poslední 2 body mu byly zaznamenány právě za jízdu bez připoutání bezpečnostním pásem. Okamžitě napadl záznam Policie ČR, kterým mu byla pokuta uložena, když po podrobném přečtení zjistil, že text pokuty skutečně zní tak, že mu byla uložena pokuta za nepřipoutání se za jízdy v motorovém vozidle.

[6] Žalobce namítl, že sice na původním bloku o uložení pokuty bylo skutečně uvedeno, že je pokuta ukládána za nepřipoutání bezpečnostními pásy, nicméně pokud se v dalším řízení prokáže, že se žalobce objektivně přestupku nemohl dopustit, není hodnocení správních orgánů správné, i když se jedná o uzavřené blokové řízení, neboť žalobce se prokazatelně a nezpochybnitelně přestupku nedopustil a ani dopustit nemohl. Dle žalobce je bloková pokuta s ohledem na lékařské potvrzení nicotným aktem. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci 5 As 118/2011.

[7] Zároveň žalobce namítl, že žalovaný ani prvostupňový správní orgán nepostupovali v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť do správního spisu byla založena pouze kopie pokutových bloků, z nichž jedna je nečitelná, a nikoliv

originály těchto bloků. Dále žalobce namítl, že kopie, které byly založeny do správního spisu, byly ověřeny pouze policejním orgánem, který nemá pravomoc ověřovat listiny a toto ověření tedy nemá obecnou platnost. Navíc žalobce tvrdil, že na původních blocích byla dopsána slova „a nevlastní“, když původně bylo na bloku pouze uvedeno „nepředložil“.

[8] V doplnění žaloby ze dne 25.2.2013 žalobce dále namítl, že zatímco v oznámení o spáchání přestupku je uvedeno, že byla pokuta uložena ve výši 1.000 Kč, a to na dvou blocích po 500 Kč, do správního spisu byl založen pouze jeden pokutový blok na částku 1.000 Kč doplněný naprosto nečitelným dokladem o převzetí pokutového bloku.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[9] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 11.3.2013, uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a považuje ji za nedůvodnou, k jednotlivým námitkám odkázal žalovaný na žalobou napadené rozhodnutí. Nad rámec odkazu na napadené rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že doplnil správní spis v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu a kopie pokutových bloků mají stejnou hodnotu jako originály, pokud nejsou zatíženy nepřezkoumatelností. Z kopií jasně vyplývá, že se jedná o dva bloky, jejich označení se shoduje s označením uvedeným na oznámení o spáchání přestupku.

[10] Žalovaný dále uvedl, že postupoval ve věci s odkazem na ustanovení § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a dospěl k závěru, že žalobci byly přiřazeny správné počty bodů v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. V případě přestupku ze dne 11.8.2009 splňují dle žalovaného pokutové bloky minimální obsahové a formální požadavky a navíc byl přestupek stvrzen podpisem žalobce. Žalovaný má za to, že byly shromážděny relevantní podklady pro posouzení oprávněnosti provedených záznamů bodů v bodovém hodnocení žalobce. Žalovaný konstatoval, že mimo vši pochybnost je z bloku patrné, za jaké jednání byl žalobce postižen, a to uvedením popisu jednání pomocí ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu spolu s odpovědí na dotaz, zda žalobce vlastní lékařské potvrzení. V případě, že by žalobce vlastnil lékařské potvrzení, zněl by popis skutku jinak. V této souvislosti odkázal žalovaný na to, že žalobce sám stvrdil podpisem, že lékařské potvrzení nevlastní.

[11] Žalobce v rámci repliky doručené soudu dne 21.5.2013 setrval na tvrzení, že součástí správního spisu je pouze jeden blok na částku 1.000 Kč a nečitelný doklad o převzetí bloku a setrval na požadavku předložení originálů pokutových bloků s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zároveň poukázal na své jednání ihned druhý den po uložení pokuty, kdy se dostavil na Policii ČR, kde doložil potvrzení o svém zdravotním stavu.

[12] Žalovaný opětovně reagoval na repliku žalobce podáním doručeným soudu dne 17.6.2013, ve kterém opětovně uvedl, že součástí spisu jsou dva pokutové bloky, ze kterých je jeden vyplněn zcela a druhý částečně, což není důvod nezpůsobilosti zápisu do registru. Zároveň opětovně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že blok obsahuje dostatečně jasný popis jednání žalobce. Stran námitky žalobce, že se nemohl

deliktního jednání dopustit žalovaný, uvedl, že tyto námitky mohly být hypoteticky úspěšné v rámci mimořádného opravného prostředku, ale nikoliv v řízení o námitkách proti záznamu bodu, kde (s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu) může žalovaný přezkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů, zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu. Žalovaný tak vychází z presumpce správnosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **nebylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[14] Soud musí předně konstatovat, že v souzené věci se jedná o opětovné projednání výsledku správního řízení o námitkách, o kterých bylo již jednou pravomocně správními orgány rozhodnuto, avšak předchozí rozhodnutí byla zrušena poté, co ve věci zasáhl svým kasačním rozhodnutím Nejvyšší správní soud. Samotné kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydané ve věci 5 As 118/2011 je v nyní souzené věci velmi podstatné, neboť neposkytuje pouze náhled na problematiku dostatečnosti zjištění skutkového stavu, ale velmi významně se také vyjadřuje k tomu, zda se vůbec mohl stát přestupek podle ustanovení § 6 odst. 1 písm a) zákona o silničním provozu, pokud žalobce doložil, že disponoval v době spáchání přestupku lékařským potvrzením opravňujícím ho k řízení motorového vozidla bez použití bezpečnostních pásů, a zejména jasně konstatuje, jaké skutečnosti má správní orgán zohledňovat v případě řízení o námitkách.

[15] Z uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je třeba zdůraznit zejména následující pasáže. Za první část týkající se možnosti vůbec spáchat přestupek – „*pokud stěžovatel byl již v době silniční kontroly osobou, která byla držitelem příslušného oprávnění o zdravotní indispozici, nemohl se dopustit skutkem spočívajícím v nepřipoutání se bezpečnostními pásy protiprávního jednání, za který by jej bylo lze postihnout, neboť zde zcela absentuje materiální stránka přestupku. Bez ohledu na skutečnost, zda stěžovatel listinu deklarující zdravotní indispozice (příslušné oprávnění) měl u sebe, de iure et de facto naplňoval dikci zákona, tzn. byl objektivně osobou, která nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, což prokázal dodatečně potvrzením vydaným lékařem.*“ Za druhé část týkající se skutečností, které má správní orgán přezkoumat v případě řízení o námitkách – „*V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Rovněž není sporu o tom, že pouze v řízení o přestupku, resp. v eventuálně podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku lze např. namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, nebo že jednání obviněného vůbec není*

přestupkem. “ A konečně za třetí považuje soud za vhodné zdůraznit pasáž „Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že bylo povinností správního orgánu v řízení o námitkách, které stěžovatel uplatnil, zabývat se odstraněním rozporů ve spisovém materiálu a doplněním spisového materiálu minimálně o důkazy ozřejmující specifikaci přestupku (pokutové bloky, z nichž by bylo zřejmé, pro jaký přestupek bylo blokové řízení vedeno). “

[16] Na rozsudek pátého senátu navázal Nejvyšší správní soud v aktuálním rozhodnutí ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 – 38, které se taktéž zabývalo přezkumem námitkového řízení a ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je totiž třeba vyložit stejně jako v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 – 107, (citován v bodě [19]). Je třeba dospět k závěru, že pokud byl žalobce v době silniční kontroly držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů, nemohl se dopustit protiprávního jednání podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož je řidič motorového vozidla „povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“, a do jeho evidenční karty řidiče tak následně nemohly být zapsány 2 body za tento přestupek, a to bez ohledu na skutečnost, zda měl lékařské potvrzení při silniční kontrole u sebe a předložil je zasahujícímu policistovi či nikoliv. “*

[17] V obou rozhodnutích Nejvyšší správní soud vycházel ze závěru, že osoba, která je držitelem lékařského potvrzení o nemožnosti poutat se bezpečnostním pásem, se nemůže dopustit jednání sankcionovaného na základě ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Případné pochybnosti o tom, zda absence materiální stránky způsobuje nemožnost zaznamenat body do registru nebo zda umožňuje pouze tvrdit, že jednání přestupce není vůbec přestupkem, rozptýlil čtvrtý senát jasnou formulací závěru, že držiteli lékařského osvědčení nebylo možno zapsat do karty řidiče dva body za přestupek podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[18] Žalobou napadené rozhodnutí vychází přísně z obsahu pokutových bloků a z nemožnosti správního orgánu v řízení o námitkách přezkoumat přestupkové řízení, ale vůbec se nevypořádává s existencí lékařského potvrzení o nemožnosti se poutat bezpečnostním pásem, a to ve smyslu shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. V souzené věci totiž žalobce ihned po spáchání přestupku předložil lékařské potvrzení, na jehož základě je ho třeba považovat za osobu, která není objektivně schopna použít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, a tedy za osobu, která se vůbec nemohla dopustit protiprávního jednání podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Tímto rozporem se žalovaný vůbec nezabývá, když pouze konstatuje obsah pokutových bloků, navíc zpochybňovaný žalobcem. Jsou zde tedy dvě listiny, které se navzájem vylučují, a to jednak pokutové bloky a jednak osvědčení vylučující možnost spáchání přestupku, za který byla udělena bloková pokuta, a zejména, za který by bylo možno žalobci zaznamenat body do karty řidiče. Absence vypořádání se s lékařským potvrzením způsobuje zásadní nedostatek žalobou napadeného rozhodnutí, pro který soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit.

[19] K samotným pokutovým blokům soud konstatuje, že založení kopií, které jsou opatřeny ověřovacím razítkem Policie ČR, považuje soud za zcela dostatečné. Kopie byly poskytnuty pro správní řízení a pro takové je uvedené ověření dostačující. Kvalifikované ověření prostřednictvím notáře, Czech pointu nebo obecního úřadu je třeba u listin, jejichž rovnost s originálem je třeba prokazovat proti třetím subjektům, což v souzené věci nenastalo. Pokud žalobce brojí proti obsahu pokutových bloků, tedy proti skutečnosti, že do pokutového bloku byla Policií při vyhotovení dopsána další skutečnost, tak žalobce naznačuje falzifikaci bloků Policí ČR. Tuto skutečnost ale musí žalobce prokázat, např. vlastní kopií pokutových bloků, kterou jistě při údajném spáchání přestupku obdržel.

[20] Nedůvodnou není ani námitka, že by se ve věci jednalo o dva pokutové bloky, resp. že by tyto bloky byly nečitelné. Je zřejmé, že kopie zejména druhého bloku není ideální, nicméně je dostatečně čitelná na to, aby z ní bylo patrné číslo bloku. První blok má číslo R 2303894, série UR/2008, druhý blok má číslo R 2303895, série UR/2008. Je tedy zřejmé, že se jedná o bloky na sebe přímo navazující, oba konstatující uložení pokuty v celkové výši 1.000 Kč za stejné jednání žalobce. Pouze částečné vyplnění navazujícího pokutovaného bloku, pokud je ukládána pokuta v celkové částce vyšší, než na kolik zní jednotlivý pokutový blok, je akceptováno judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20).

VI. Shrnutí a náklady řízení

[21] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Námitky žalobce stran nepředložení originálu pokutových bloků, jejich nečitelnosti, nebo skutečnosti, že byly vystaveny dva bloky na částku 1.000 Kč, soud sice neshledal důvodnými, což však nic nemění na tom, že žalovaný se nedostatečně zabýval lékařským potvrzením o nemožnosti poutat se bezpečnostním pásem, které má za důsledek nemožnost spáchání přestupku podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a nemožnost zaznamenat do karty řidiče příslušné body za uvedený přestup.

[22] Ze shora uvedených důvodů nezbylo soudu, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[23] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky, podání vyjádření) v částce 3.100 Kč za jeden úkon právní služby a paušální náhradu nákladů za tytéž úkony právní služby v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, to vše dle vyhl. 177/1996 Sb. v celkové částce 13.600 Kč a částku 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek, tedy celkem 16.600 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu